

INTERVIEW **MEZZO & JEAN-MICHEL DUPONT** DOOR **ERIK VERSCHAFFEL**

“Zeker in de muziek,
en niet in het minst de blues,
hoor je het verdriet van de wereld.”

Turnhout 13 juni 2015. Onze man ter plaatse is een erudiet bluesliefhebber. Dat soort voorkennis schept alvast een band met tekenaar **Mezzo** (bekend van DE VLIEGENKONING en de gangsterstrips HOLD-UP, MICKEY MICKEY en TWEE KILLERS) en voormalig rockjournalist **Jean-Michel Dupont**. Tussen hen in ligt het door **Sherpa** vertaalde LOVE IN VAIN, een indringend portret van **Robert Johnson** (1911-1938). En na het verbroederen, een gesprek.

Misschien beginnen met een eerder onbescheiden vraag. Meneer Mezzo, u heeft niet bepaald een grote catalogus waar u op kan teren in vergelijking met grootheden als Grzegorz Rosinski en consorten. En van u, meneer Dupont, hebben we slechts weet van twee stripscenario's, waarvan nu pas het eerste vertaald is. Hebben jullie nog andere inkomsten behalve de stripwereld?

MEZZO: "Ik heb inderdaad nog niet echt zo'n grote catalogus waarop ik kan teren, maar toch heb ik geen andere activiteiten naast de stripwereld. Ik kan overleven dankzij de opbrengsten van de albums en de verkoop van originelen, en daarnaast maak ik ook striptekeningen in opdracht van grote kranten, bijvoorbeeld voor LIBÉRATION. Het is inderdaad zo dat het ene jaar meer rendabel is dan het andere, maar ik heb nu eenmaal gekozen om te leven van mijn passie — zijnde strips — en dan heeft men niet meer zo veel nodig om een gevuld leven te hebben."

DUPONT: "Het is inderdaad zo dat ik nog maar twee scenario's heb geschreven, maar ik beschouw dit nu als een opstap naar een leven in het teken van strips. Verder doe ik nog een deel van mijn vroegere activiteiten als journalist, ik overleef wel."

Meneer Mezzo, we kennen u vooral

van de man die zwart-witverhalen met een twist maakt, een beetje in het Tarantino-universum. Deze strip is weliswaar ook in dezelfde zwart-witstijl, maar is toch ook een beetje een trendbreuk met uw eerdere werk?

MEZZO: "Het is inderdaad zo dat ik in het verleden met mijn vorige scenarist, Michel Pirus, in de eerste plaats op zoek ben gegaan naar de uiterste, u noemt het zwarte, kantjes van het mens-zijn. Na misdaadverhalen als MICKEY MICKEY wilden we nog verder op zoek naar de donkerste kantjes van de mens en dan hebben we opnieuw tien jaar samen gewerkt om De Vliegenvloer te maken tot wat het geworden is. Toen vonden zowel Michel als ik dat het tijd was voor iets anders en we zijn als goeie vrienden op professioneel gebied uit mekaar gegaan."

Ondertussen had ik van Jean-Michel, die ik ook al dertig jaar als vriend ken, een voorstel gekregen waar ik totaal niet aan kon weerstaan. Maar ondanks het complete verschil van setting, wil ik toch opmerken dat ook dit verhaal volgens mij eenzelfde zwarte kant van het mens-zijn benadert als in mijn vorige strips.

Ik wil overigens opmerken dat alle grote boeken, kunstwerken, muziek en ga maar verder, altijd uitgaan van ongelukkig zijn. Met zichzelf, door anderen, door ongeluk tout court, alle

Alle grote boeken, kunstwerken, muziek en ga maar verder, gaan altijd uit van ongelukkig zijn. Met zichzelf, door anderen, door ongeluk tout court, alle grote verhalen steunen op miserie en de zoektocht om daaruit te raken.

*When the train rolled up to the station, I looked her in the eye
When the train rolled up to the station, and I looked her in the eye
Well I was lonesome I felt so lonesome, and I could not help but cry
All my love's in vain*

uit de song Love in Vain

Zeker met die muziek en dan nog speciaal via de figuur van Robert Johnson wilden we het verhaal van een hele bevolkingsgroep vertellen. Des te meer als je weet dat alle moderne muziek zijn oorsprong vindt in de blues.

grote verhalen steunen op miserie en de zoektocht om daaruit te raken. Iets maken over puur geluk kan misschien even leuk zijn, maar is toch zo gauw vervelend.”

Vervolgens citeert Mezzo op passionele wijze kunstwerken en boeken die volgens hem op hun eigen, zwarte manier de vinger op de zere plek legden en zo miljoenen mensen begeesterd hebben. Dupont komt tussen.

DUPONT: “Waar ik toch op wil wijzen, is dat het de taak is van de artiest om een, noem het een soort radiografie, stand van zaken van de wereld te schetsen. Als die dan dikwijls niet zo vrolijk is, dan is dat niet omdat de artiest dat zo wil, maar omdat het inderdaad de ruwe realiteit is. Zeker in de muziek — en niet in het minst de blues — hoor je het verdriet van de wereld. Dat hebben wij willen vertellen met dit album dat gaat over een van de meest bedroevende en racis-

tische periodes die de vrije, zwarte bevolking van de VS moest ondergaan. U heeft toch in het nieuws ook al gemerkt dat we weer een revival van al dan niet verdoken racisme meemaken in de VS. Hopelijk komt nu de periode van STRANGE FRUIT* niet terug.”

*Een jazznummer van Billie Holiday dat het Amerikaans racisme en in het bijzonder het lynchen van Afro-Amerikanen in het zuiden van de VS veroordeelde.

Waarom dat standpunt van de blues om jullie verhaal te brengen?

MEZZO: “Eerst en vooral omdat we samen muziek spelen en dan vooral blues, meer nog dan rock. Je vindt gewoon alle emoties in dit soort muziek, niet enkel de melancholie maar ook een zeker optimisme, iets dat op een joie de vivre lijkt.”

DUPONT: “Zeker met die muziek en dan nog speciaal via de figuur van Robert Johnson wilden we het verhaal van een hele bevolkingsgroep vertel-

len. Des te meer als je weet dat alle moderne muziek zijn oorsprong vindt in de blues. Wij vonden dat de ideale invalshoek om ons verhaal te vertellen. Vergeet ook niet dat de grootste rocksterren, zoals **The Rolling Stones**, **Eric Clapton** en **The White Stripes** zeggen dat hun grootste inspiratie Robert Johnson is. Niet enkel zijn manier van zingen en componeren, maar ook bijvoorbeeld zijn manier om de gitaar te bespelen, bijna aan zijn knieën. Doet je dat niet aan bepaalde hedendaagse rockgoden denken?”

(stemt in) Was dit de enige reden om van deze man jullie hoofdpersonage te maken?

DUPONT: “Zeker niet. Naast zijn virtuositeit als bluespeler had de man ook een romantisch en tragisch leven. Hij had een heel moeilijke jeugd, verloor al heel vlug zijn jonge vrouw en kind bij de geboorte en veranderde dan in een dandy en ladykiller die op heel vroege leeftijd vermoord werd.”

MEZZO: “Neem daar nog bij dat er een hardnekkig gerucht was hij een contract met de duivel had gesloten om zo virtuoos te kunnen spelen dat de mythevorming onvermijdelijk was. Bovendien was er de verafgoding voor de man door de grootste hedendaags rockgoden... We konden niet anders dan dit verhaal over die specifieke artiest brengen.

DUPONT: “Weet u overigens dat in Frankrijk, waar het album al geruime tijd uit is, er veel mensen, muzik liefhebbers in het algemeen en bluesfanaten in het bijzonder, dit album kopen terwijl ze anders nooit een stripalbum ter hand nemen.

MEZZO: “Omgekeerd is het ook zo dat een deel van het strippubliek dan weer in de andere richting is overgegaan tot de aankoop van bluesmuziek.”

Waarom hebben jullie eigenlijk geen cd bij het album toegevoegd?

DUPONT: “Eerst en vooral omdat het dan weer een stuk duurder zou worden, en voor bovengenoemde redenen willen we zoveel mogelijk albums verkopen en ook omdat de huidige manier van muziekdragers zo vluchtig is. Heel veel mensen vinden, al dan niet betalend, hun muziek wel op een digitaal platform op het internet.”

MEZZO: “Wat niet weg neemt dat er sprake is van een luxe-uitgave in het

Frans, gezien de uitstekende verkoopcijfers, waar dan wel — naast het album op groot formaat — een vinylplaat zal bijzitten.

We doen even alsof we ons kwijl wegvegen, tot grote hilariteit van de auteurs.

MEZZO & DUPONT: “Wat niet wegneemt dat wij heel tevreden zijn met deze Nederlandstalige uitgave. Zowel over de papierkeuze als de kwaliteitsvolle afwerking zijn we beiden heel tevreden.”

De stralende zon was vervolgens pertinent van de partij. We genoten nog even van — hoe kan het ook anders? — een glaasje Franse wijn. het prettige gesprek tussen al iets oudere stripfanaten is niet voor publicatie vatbaar.

LOVE IN VAIN door Mezzo en Jean-Michel Dupont verscheen in juni 2015 bij Sherpa. De in hardcover uitgevoerde strip op liggend formaat telt 72 pagina's en kost 24,95 euro.

